

Çocuk ve Kakapo

Ebru Mina TOMURCUK

Çocuk ve Kakapo

Ebru Mina TOMURCUK

Milo sekiz yaşındaydı; sıcak açık kahverengi teni, kısa kıvrırcık koyu kahverengi saçları ve büyük ela gözleri vardı. Keşfetmeyi çok severdi. Güneşli bir cumartesi günü hardal sarısı tişörtünü giydi, kırmızı spor ayakkabılarının bağcıklarını bağladı ve yeşil sırt çantasını hazırladı. Küçük bir eskiz defterini kolunun altına sıkıştırdı, bir kurşun kalem de kulağının arkasına yerleştirdi. Bugün ormana gidip ne bulursa çizecekti.

Orman yemyeşil ve sessizdi; uzun ağaçlarla ve yumuşak yosunlarla doluydu. Eğrelti otları küçük yeşil yaylar gibi kıvrılmış, güneş ışığı patikaya benekler yapıyordu. Milo garip, derin bir gümbürtü duydu. Güm! Güm! Davul gibi ağaçların arasında yankılanıyordu. Milo durdu ve dinledi. Hangi kuş böyle bir ses çıkarabilirdi ki? Kalbi güm-güm-güm atarak yavaşça o tarafa doğru yürüdü.

Zeytin yeşili üniformalı, uzun boylu bir korucu patıkaya çıktı. Geniş kenarlı bir şapka takmıştı ve yürürken uzun siyah örgüsü sallanıyordu. "Merhaba," dedi geniş, dostça bir gülümsemeyle. "Ben Korucu Hana. Bir şey mi arıyorsun?" Milo ona gümbürtü sesini anlattı. Korucunun koyu renkli gözleri parladı. "Ah! Beni takip et. O kim, tam olarak biliyorum."

Korucu Hana, Milo'yu yosunlu bir açıklığa götürdü. Orada, köklerin üzerinde paytak paytak yürüyen, Milo'nun hayatında gördüğü en tuhaf papağan duruyordu. Yuvarlak ve tombuldu, kocaman bir tavuk kadardı; yosun yeşili ve sarı tüyleri, kahverengi benekleri vardı. Yüzü soluk ve baykuş gibiydi, kocaman koyu gözleri vardı. Kafasına küçük bir yaprak, minik bir şapka gibi yapışmıştı.

Kakapo Milo'ya göz kırptı ve sallana sallana bir adım yaklaştı. Kısa, tıknaz kanatlarını çırpı ama uçmadı. "Merhaba," diye fısıldadı Milo. Papağan yumuşak, nazik bir ses çıkardı ve başını yana eğdi. Milo güldü. "Çok komiksin! Gagalı, tüylü yeşil bir topa benziyorsun." Kakapo gururla kabardı, sanki buna tamamen katılıyordu.

"Bu bir kakapo," dedi Korucu Hana sessizce. "Uçamayan bir papağan. Her yere güçlü bacaklarıyla yürür. Ormanın uzaklarındaki diğer kakapoları bulmak için o gümbürtülü sesi çıkarır." Milo eskiz defterini açtı ve çizmeye başladı. Yuvarlak gövdeyi, büyük gri gagayı ve baykuş gibi yüzü çizdi. Papağan onu merakla ve sakın sakın izledi.

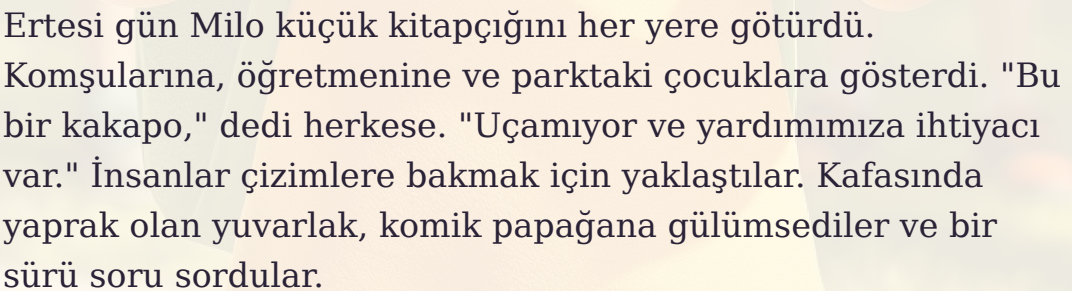
"Çok kakapo var mı?" diye sordu Milo. Korucu Hana başını salladı. "Hiç de fazla değil. Çok nadirler. Güvende kalmak için yardımımıza ihtiyaçları var." Milo'nun kalemi durdu. Yeni arkadaşına baktı; o kadar nazik ve komikti ki içinde sıcak, kararlı bir duygu büyüdü. "O zaman onu korumak istiyorum," dedi Milo. "Ama nasıl yardım edebilirim?"

Korucu Hana yanına çömeldi. "En iyi yol insanlara anlatmak," dedi. "İnsanlar kakapoları ve ormanı öğrendiğinde onlara özen gösterirler. Öğrendiklerini paylaşmak için bir şey yapabilirsin." Milo eskiz defterine, yuvarlak yeşil papağanın çizimine baktı. Yavaşça yüzünde kocaman, dişleri aralıklı bir gülümseme belirdi. "Ne yapacağımı biliyorum," dedi.

Eve dönünce Milo bütün öğleden sonra çalıştı. Kakapoyu her sayfaya çizdi; paytak paytak yürürken, kabarıırken ve kocaman gözlerini kırparken. Parlak harflerle basit sözcükler yazdı: Kakapolar nadirdir. Ormanı yeşil tut. Yuvaların yanında sessiz ol. Sayfaları neşeyle boyadı ve zımbaladı. Kurşun kalem ve pastel boya kokuyordu ve yeni arkadaşıyla doluydu.

Korucu Hana, kitapçığı orman ziyaretçi merkezinde paylaşmasına yardım etti. Ziyaretçiler okudu ve ormanla sıra dışı kuşlarına nasıl özen gösterileceğini öğrendi. "Ağaçları koruyun," diye okudular. "Çöplerinizi toplayın. Patikada kalın." Bir aile ağaç dikmeye söz verdi. Bir dükkân sahibi çizimi vitrinine koydu. Küçük kitapçık elden ele dolaşmaya başladı.

Haftalar sonra Milo yosunlu açıklığa döndü. Korucu Hana oradaydı ve daha çok kişi ormana göz kulak olmaya yardım ediyordu. Ağaçlar yeşildi, eğretili otları kıvrılıyordu ve patika tertemizdi. Milo kulak kabarttı. Yumuşak bir hışırtı, sonra nazik bir paytak yürüyüş duydu. Eğretili otlarının arasından arkadaşı çıktı; yuvarlak ve tombul, kafasına taze bir yaprak yapışmıştı.

Kakapo Milo'nun yanında durdu ve kocaman koyu gözlerini kırptı. Milo hiç kıpırdamadan oturdu. Sonra papağan derinden ve gururla gümbürdedi: Güm! Güm! Bu, Milo'nun duyduğu en mutlu sestti. Korucu Hana güldü. "Arkadaşlarına sesleniyor," dedi. "Belki de onlara iyi kalpli bir çocuğun yuvasını güvende tutmaya yardım ettiğini söylüyordur." Milo kulaktan kulağa gülümsedi.

Milo eskiz defterini açtı ve son bir resim çizdi. Kakapoyu yosunlu bir kökün üzerinde dimdik dururken çizdi; orman da her yanında parlak ve yemyeşil parlıyordu. Altına şöyle yazdı: Orman herkesin yuvasıdır. Onu güvende tut. Çizimi cebine koydu ve mutlu ve gururlu bir şekilde yavaşça eve yürüdü. Küçük bir arkadaşı korumak büyük bir fark yaratmıştı.

O günden sonra Milo kitapçığını tanıdığı herkesle paylaşmaya devam etti. İnsanlar okudu, öğrendi ve yardım eli uzattı. Daha çok ağaç dikildi ve daha çok kişi patıkada sessizce yürüdü. Kakapo yeşil ormanda güvenle paytak paytak dolaştı ve arkadaşlarına nazik çağrısını gümbürdetti. Milo da kulağının arkasında bir kurşun kalem taşıdı; sırada ne harika şey bulursa onu çizmeye hazırdı.

Böylece çocuk ve kakapo en iyi arkadaş oldular ve orman yeşil ve güvende kaldı. Milo, eskiz defteri olan küçük birinin bile büyük bir fark yaratabileceğini öğrendi. Bir çizim, bir kitapçık, bir nazik ses dünyamızı paylaşan sıra dışı canlıları korumaya yardım edebilir. Kakapo ağaçlarda mutlulukla gümbürdedi ve Milo eve kadar gülümsedi.